

Ziua de **24 Ianuarie** are o însemnătate deosebită în calendarul sărbătorilor naționale. Este ziua în care s-a definitivat dubla alegere ca **domn al Moldovei și al Țării Românești** a lui **Alexandru Ioan Cuza**.

. Atunci a apărut România modernă pe care o avem până astăzi și atunci s-au pus temeliile construcției moderne a statului național român.

Prin alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza, românii din cele 2 Principate aflate de la Convenția de la Paris din 1856 sub garanția colectivă a celor șapte mari puteri europene, fac un gest de mare curaj, un gest la care nu se așteptau puterile din jur, își iau destinul în propriile mâini și aleg să contruiască un stat național unitar în ciuda ostilității manifestate de diverse puteri străine.

La data de 5 ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza este ales domn al Moldovei cu unanimitate de voturi din partea celor 48 de deputați prezenți la Adunarea Electivă de la Iași. Orașul este cuprins de o întreagă euforie unionistă, 10.000 de oameni ies pe străzi de bucurie și are loc o procesiune cu torțe. Oamenii cer unire și scandează numele domnului recent ales. Mihail Kogălniceanu, martor și actor al alegerii lui Cuza ca domn al Moldovei, avea să-i spună acestuia: „Fii dar omul epocii... fă ca legea să fie tare, iar Tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun, fii blând, fii bun mai ales pentru acei pentru care mai toți Domnii au fost nepăsători sau răi.” Alegerea de la Iași, i-a făcut și pe unioniștii din Țara Românească să devină mai determinați în vederea susținerii lui Cuza și a direcției unirii celor 2 mici state românești de la acea dată. Trebuie spus faptul că la București, opoziția așa numită „conservatoare” era ceva mai bine conturată decât în capitala Moldovei. Printre candidații cu șanse în preajma scrutinului se numărau Gheorghe Bibescu, Barbu Știrbey, Nicolae Golescu, Alexandru Ghica și Ion Cantacuzino. Niciun candidat nu respingea Unirea, dar toți o doreau sub sceptrul lor, fapt care a animat Partida Națională grupată preponderent în jurul generației liberale de la 1848 să apeleze

la sprijinul maselor.

Ca urmare a fost mobilizată o mare masă de țărani din județul Ilfov, de orășeni și tineri care au format la nivelul străzii acea masă critic de presiune prounionistă favorabilă ideilor Partidei Naționale. Se estimează că în București au ieșit la 23 ianuarie 1859 în stradă circa 30.000 de persoane, dintre care 10-12.000 ocupaseră până la refuz curtea Adunării Elective aflată în Dealul Mitropoliei, unde va fi și sediul Camerei Deputaților României până la sfârșitul sec. XX.

Presiunea populară uriașă creată a dus la un compromis între conservatorii majoritari și liberalii minoritari. Astfel se va renunța la variantele de candidatură radicale din ambele tabere, de la gruparea conservatoare se retrag numele celor 2 foști domni sub regimul regulamentului organic impus de protectoratul rusesc, Bibescu și Știrbey, la paritate cu retragerea liberalului radical Nicolae Golescu, aclamat de mulțime în acele zile. La propunerea liberalului moderat, Dimitrie Grigore Ghica se adoptă cea mai bună și inteligentă soluție de a depăși impasul și conflictul politic dintre cele 2 tabere ,dubla alegere ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza. I.C. Brătianu, care se implicase în mobilizarea maselor până atunci, ia legătura cu poliția și armata în vederea eliberării zonei aferente Adunării Elective din Dealul Mitropoliei, pentru a nu risca o eventuală anulare a alegerilor determinată de un presupus vot sub „constrângere”. Dezbaterile Adunării au debutat la orele 11, pe 24 ianuarie 1859, Vasile Boerescu fiind vocea care avea să facă propunerea conciliatoare dintre cele 2 tabere, în vederea alegerii lui Cuza ca domn și al Țării Românești. Conservatorii și liberalii sunt de acord spre a se angaja în vederea susținerii domnului moldovean și totul va culmina prin atmosfera de entuziasm patriotic sub care cei 64 de deputați prezenți în sală îl aleg ca domn pentru a doua oară, după Iași, la București, pe colonelul Alexandru Ioan Cuza, un om tânăr puternic, implicat în mișcarea de emancipare națională și de reformă socială încă de la anul 1848. Bucuria Unirii avea să fie sentimental acelor zile în care românii redeveneau conștienți de soarta lor și se înhămau la un drum lung de consolidare a unui stat firav și încă înapoiat, pe care îl vor transforma în cel mai puternic și mai dinamic regat din sud-estul Europei. Ecourile Unirii s-au făcut foarte puternic simțite și de românii ardeleni care nutreau aceleași idei de unitate națională românească alături de frații lor din Moldova și Țara Românească.

Unirea Țărilor Române sub sceptrul lui Alexandru Ioan Cuza la 24 ianuarie 1859, a dus tânăra națiune numită oficial inițial „Principatele Unite” și după 1862 fără întrerupere România, îndată ce Cuza va elimina definitiv elementele de tip federal și va contura statul român unitar, inclusiv cu acordul tacit al Turciei, încă putere suzerană, dar tot mai puțin implicată în politica internă de la nordul Dunării, în prim planul atenției europene, gestul curajos al elitei politice naționale românești de atunci, deopotrivă liberale și conservatoare, fiind salutat de personalități majore ale vremii precum premierul Piemontului, în jurul căruia în curând se va uni Italia, Camillo Cavour, regele Franței, Napoleon al-III-lea, cel mai mare susținător european al Unirii Țărilor Române ori chiar revoluționarul ungar Ludovic Kossuth, coleg de generație pașoptistă cu Brătianu, Cuza, Kogălniceanu ori frații Golescu. De asemenea și presa europeană, din Marea Britanie, Franța, Italia și nu numai a salutat evenimentul și a admirat efortul național românesc.

Alexandru Ioan Cuza, animat de ideea modernizării tînărului stat român va porni pe drumul consolidării Unirii și al unui program îndrăzneț de ample reforme sociale, politice, economice, juridice și administrative care să poată reduce decalajul de civilizație materială dintre Români și Occident și care să introducă în viața românească elemente concrete de conduită democratică. Domnia lui Alexandru Ioan Cuza, pe durata a 7 ani (1859-1866), va marca în bine dezvoltarea ulterioară a României, va demarca startul primei modernizări reale a statului român și mai presus de orice va rămâne în memoria colectivă românească drept o pildă autentică de sacrificiu în numele binelui public și al valorilor naționale.

Mica Unire de la 24 Ianuarie 1859 a fost prima mare victorie a proiectului național afirmat de generația de la 1848 și a reprezentat un mic, dar sigur și temeinic pas spre Marea Unire și România Mare de la 1 Decembrie 1918!

Text: Gheorghe Andrei-Daniel